

cům stejné požitky, práva a nároky, jako mají státní zaměstnanci stejné nebo rovnocenné kategorie, při čemž — jak bylo již doličeno — nebyli z této zásady vyloučeni ani obecní strážníci. Nesejde na tom, zda služba strážníků žalované obce byla rovnocennou se službou státní stráže bezpečnosti, ani na tom, jaké finanční zatížení obci touto úpravou vzniklo, když obecní zastupitelstvo použilo svého práva a zlepšilo svým zaměstnancům služební požitky v přípustných mezích § 19 zákona č. 394/1922, kterážto vůle byla výslovně zdůrazněna i v zápise o schůzi ze dne 13. září 1923, že totiž tímto zlepšením požitků koná obec jen svou sociální povinnost k zaměstnancům dosud málo placeným. Žalobci nemůže býti ani na úkor, že žalovaná obec své usnesení hned a úplně neprovedla, neboť tím právě jest odůvodněn jen jeho nárok, domáhající se ve své podstatě toho, by usnesení obecního zastupitelstva ze dne 13. září 1923 bylo ohledně něho řádně provedeno.

Čís. 8089.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, č. 27 ř. zák.).

Jde o příhodu v dopravě, byl-li prázdný vlak s otevřenými dveřmi u vozu posunován na peron hustě obsazený tlačícím se obecnstvem, čímž se stalo, že byl dveřmi zachycen cestující a přimáčknut na nosič, držící dvoranu.

(Rozh. ze dne 31. května 1928, Rv I 1967/27.)

Žalobkyně chtěla nastoupiti do vlaku, jenž byl posunován do nádražní dvorany. Za velkého návalu cestujících, deroucích se do vlaku, dostala se žalobkyně v bezprostřední blízkost posunovaného vlaku, byla zachycena otevřenými dveřmi vagonu a přimáčknuta k sloupu, nesoucímu střechu dvorany, čímž utrpěla zranění. Žalobní nárok na náhradu škody uznal *procesní soud* prvního státního soudu v Praze důvodem z polovice po právu, o d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání ani té ani oné strany.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného, k dovolání žalobkyně uznal žalobní nárok důvodem zcela po právu.

D ů v o d y:

Dovolání žalující strany je důvodné. Bylo-li příhodou v dopravě železnice způsobeno tělesné poškození neb usmrcení člověka, má se za to, že příhoda nastala zaviněním podniku nebo lidí, jichž v provozu užívá. Za zavinění těchto osob ručí podnik jako za své vlastní zavinění, podle §§ 1325 až 1327 obč. zák. (§ 1 zák. ze dne 5. března 1869, č. 27 ř. zák.). Železniční podnik ručí tedy zásadně za škodu z tělesného poškození nebo usmrcení člověka, bylo-li způsobeno příhodou v dopravě a nedokáže-li podnik některý z vyvíňovacích důvodů § 2 cit. zák. Správně uznaly nižší soudy, že jde v souzené věci o příhodu v dopravě, zjistiťše, že žalobkyně byla zachycena otevřenými dvířky jedoucího vlaku, který

byl prázdný a ze zadu tlačěn do dvorany nádraží po koleji, u které stálo mnoho obecenstva, a že žalobkyně byla těmito dvířky přimáčknuta na železný nosič, který drží střechu dvorany. Příhodu v dopravě, to jest odchylku od normální dopravy, jest shledávati v tom, že prázdný vlak s otevřenými dveřmi jednoho vozu vjížděl na peron hustě obsazený tlačícím se obecenstvem. Ježto dále bylo zjištěno, že žalobkyně tímto způsobem byla zraněna, ručí žalovaná strana za škodu tím vzešlou. Že by žalobkyně sama byla zavinila příhodu v dopravě, tedy okolnost, že vlak s otevřenými dveřmi vjížděl do dvorany nádražní, žalovaná strana ani netvrdila. Namítá jen, že žalobkyně sama zavinila úraz. Leč tím neuplatňuje vyvíňovací důvod § 2 cit. zák., který patrně má na mysli. Tím, že tvrdí, že úraz přivoděn byl vinou žalobkyně, popírá předpoklady § 1 cit. zák., totiž, že poranění žalobkyně (úraz) způsobeno bylo příhodou v dopravě; napadá tedy touto námitkou toliko zjištění nižších soudů, což jest v dovolacím řízení nepřipustno. Leč žalovaná strana neuplatnila ani žádný jiný z vyvíňovacích důvodů § 2 cit. zák., neboť okolnost, o které se prvý soud zmiňuje, aniž by ji ovšem výslovně byl zjistil, že dvéře vozu, kterými byla žalobkyně zachycena, byla otevřena cestujícími naskakujícími do prázdného a ještě jedoucího vlaku, neopodstatňuje vyvíňovací důvod, poněvadž naskakování a otvírání dvířek vozu mohlo býti zabráněno při dostatečném a důkladném dozoru a nebylo proto neodvratitelným jednáním těchto osob. Jsou tu tedy všechny předpoklady § 1 cit. zák. a proto ručí dráha za škodu, jež žalobkyni vznikla, a to za plnou škodu. Mylný jest názor nižších soudů, že žalobkyni stihá částečná vina, poněvadž měla ustoupiti z nebezpečné blízkosti blížícího se vlaku a tlačících se lidí do peronu a postaviti se mimo největší tlačeni. Neboť dráha může se sprostiti povinnosti k náhradě škody podle výslovného ustanovení § 2 zák. o ručení železnic jen, pokud dokáže, že příhoda v dopravě byla způsobena neodvratitelným jednáním třetí osoby, za jejíž zavinění neručí, nebo vinou poškozeného.

Čís. 8090.

Nelze vésti exekuci na peníze, jež dlužník složil u Státního pozemkového úřadu jako kupní cenu za přislíbené pozemky.

Pro zabavení nároku na příděl neplatí (nejde-li o nedíl) § 36 příděl. zák., nýbrž § 23 příděl. zák. Nárok na příděl nelze zabavit.

(Rozh. ze dne 31. května 1928, R II 183/28.)

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce zabavením dlužníkovu nároku proti Státnímu pozemkovému úřadu z důvodu složení kupní ceny za přislíbené pozemky. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.